

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 23 juni 2017

16/1062/B

Huwelijk – niet-erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – buitenlandse authentieke akte – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk – artikel 8 EVRM – artikel 12 EVRM

Mariage – non-reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – acte authentique étranger – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé – article 8 CEDH – article 12 CEDH

In zake: A.R.V. Nr. 16/1062/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 24 maart 2016 aangeboden door meester C. Slabbaert, advocaat, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Louizastraat 39 Bus 4b, voor en namens:

1. **B. J.,**

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] op [...] en wonende te [...] Antwerpen, [...], thans hebbende als raadsman meester D. De Baecker kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Karel Rogierstraat 3, en keuze van woonst doende ten kantore van zijn raadsman meester D. De Baecker,

2. **F. A.,**

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende te Marokko, keuze van woonst doende ten kantore van haar raadsman meester door meester C. Slabbaert, te 2000 Antwerpen, Louizastraat 39 Bus 4b.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het inleidend verzoekschrift namens J. B. en A. F., neergelegd ter griffie op 24 maart 2016
- de stukken neergelegd namens verzoekende partijen,
- het schriftelijke advies van mevrouw H. De Vrij, substituut procureur des Konings dd. 2 november 2016 en de stukken neergelegd door het openbaar ministerie,
- het verzoekschrift tot heropening der debatten, neergelegd ter griffie op 7 juni 2017.

Op de zitting van 12 mei 2017 werden partijen bij monde van hun raadsman en de heer E. De Bock, substituut procureur des konings gehoord.

De wet op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

Vooraf: met betrekking tot het verzoek tot heropening der debatten

De feitenrechter oordeelt op onaantastbare wijze over de vraag tot heropening van het debat. (zie in

deze zin waar de rechtbank zich bij aansluit Cass. 8 september 1987, *Arr.Cass.* 1987-88, 27 en *Pas.* 1989, 1, 814)

Het bijkomend neergelegde stuk is geen nieuw stuk of feit dat tijdens het beraad werd ontdekt, maar wel een document dat door de zuster van J. B. werd opgesteld. De vereiste van het 'ontdekt worden', houdt in dat het moet gaan om feiten die niet voortspuiten uit de wil van partijen. De rechtbank is van oordeel dat dit stuk wel degelijk werd opgesteld op verzoek van J. B. met het oog op deze procedure en dat het dus voortspuit uit zijn wil.

Er wordt dan ook niet ingegaan op het verzoek tot heropening van de debatten en het bijkomende stuk wordt buiten het beraad gehouden.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers in Marokko op 29 augustus 2014.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen heeft op 15 januari 2016 geweigerd om het huwelijk te erkennen. Ook dienst vreemdelingen zaken heeft de visumaanvraag op grond van gezinshereniging afgewezen bij beslissing van 10 maart 2016.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 23 en 27 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

3.1. *Met betrekking tot de ontvankelijkheid*

De vordering is regelmatig ingesteld en ontvankelijk.

3.2. *Met betrekking tot de voor te leggen stukken*

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd.

De vereiste stukken werden door eisende partijen neergelegd.

3.3. *Ten gronde*

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan

op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art.18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.1 juli 1999*) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het

bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

De vraag is derhalve of voldoende is aangetoond dat de intentie van minstens één van de verzoekers kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- A. F. zou via haar huwelijk verblijfsrecht krijgen in België
- Op het moment dat J. B. naar eigen zeggen de hand gevraagd heeft van A. F., in de zomer van 2012, had hij in België een relatie met N. EK., deze relatie heeft minstens voortgeduurd tot februari 2014, dus tijdens quasi de ganse verlovingsperiode van verzoekers. Dit plaatst vraagtekens bij de verklaring van J. B. dat hij op zoek was naar een nieuwe vrouw en in A. F. een toekomstige partner zag.
- Er is sprake van een zeer snelle gang van zaken. Na een vakantie in 2011 zouden er telefonische contacten geweest zijn en tijdens de vakantie van 2012 hebben partijen zich al verloofd, het huwelijk volgde 2 jaar later. Aangezien J. B. al 2 kortstondige huwelijken achter de rug heeft, en een relatie die, blijkens de vele tussenkomsten van de politie, zeer turbulent is verlopen, zou men verwachten dat hij 2 keer nadenkt en iemand wat beter leert kennen, alvorens opnieuw een huwelijk aan te gaan. Hij zou als geen ander moeten weten dat men elkaar pas goed leert kennen na verloop van tijd.
- Verzoekers hebben bijzonder weinig tijd met elkaar doorgebracht. J. B. gaat jaarlijks naar Marokko om daar dan een tiental dagen te verblijven. Zelfs als verzoekers al deze tijd samen zouden doorbrengen, wat niet is aangetoond, is dit zeer weinig. J. B. is in 2015 zelfs helemaal niet naar Marokko geweest, hetgeen erop neerkomt dat hij zijn echtgenote na zijn huwelijk 2 jaar niet gezien heeft. Het gegeven dat het voor hem niet mogelijk was om in de zomer verlof te nemen, staat er niet aan in de weg dat hij op een ander moment naar Marokko zou kunnen reizen. Hij heeft immers hoe dan ook recht op verlof en als hij veel overuren doet, zoals hij zelf aangeeft, staat daar ook vaak extra verlof tegenover. Het is dan ook opmerkelijk dat er niet meer bezoeken zijn aan zijn echtgenote indien de intentie werkelijk zou zijn om een leven samen op te bouwen. Dit is zeker het geval omdat J. B. een goed inkomen geniet en derhalve de financiële middelen heeft om naar Marokko te reizen.
- Er wordt geen enkel gegeven of foto bijgebracht van wat verzoekers doen in de periodes dat J. B. in Marokko verblijft.
- Het huwelijk was een formaliteit, er werd geen huwelijksfeest gegeven er is zelfs geen enkele foto van het huwelijk.
- Verzoekers voeren geen gemeenschappelijke huishouding. J. B. stelt dat zijn echtgenote bij haar ouders woont en door hen onderhouden wordt, hij stuurt enkel geld indien zij iets nodig zou hebben.

Het geheel van deze gegevens, vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat minstens één van verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie had een duurzame levensgemeenschap, tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De door verzoekers aangehaalde elementen weerleggen deze vermoedens geenszins.

De verklaringen van de familie en vrienden van verzoeker zijn enerzijds niet objectief maar anderzijds ook weinig zeggend over de intentie van partijen. Ook de Whatsapp berichten die worden bijgevoegd, kunnen geen werkelijke relatie bewijzen. Deze berichten dateren van ruimschoots na de weigering van de erkenning van het huwelijk en zijn, in de mate dat ze vertaald zijn bijzonder weinig zeggend. Men mag verwachten van echtgenoten dat men wel meer tegen elkaar te zeggen heeft dan hetgeen uit deze berichten blijkt.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde.

Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen hebben terecht geweigerd het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te erkennen.

Aangezien de bedoeling van het onderhavig huwelijk minstens in hoofde van één van partijen kennelijk niet gericht is op de doeleinden van een authentiek huwelijk, kan er geen sprake zijn van een schending van de huwelijksvrijheid in de zin van artikel 12 EVRM of van de eerbiediging van het privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het verzoek wordt afgewezen.

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd en verwerpt verdere en strijdige middelen.

Het verzoek tot heropening der debatten wordt afgewezen.

Het verzoek wordt ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

De kosten worden ten laste van verzoekers gelegd.

Dit vonnis werd uitgesproken op drieëntwintig juni tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

A. Wynants, rechter,

E. De Bock, substituut procureur des Konings,

A. Rasschaert, griffier.